

Розділ 1. Нумо знайомитись

Чи любиш ти спостерігати за дорослими? Як вони сидять за комп'ютером, їдуть у метро чи керують автівкою, ходять у крамниці чи говорять по телефону. Мені здається, дорослі переважно дуже серйозні, втомлені, часом навіть сумні.

Я довго думала, чому вони такі. В їхніх очах мало радості... Якось ми їхали з бабусяю в тролейбусі, сиділи біля великого вікна і розглядали все навколо. У небі над нами пропливали кучеряві хмаринки, одна з яких здавалася мені то святковим тортом, то медузою з ледь помітними мацаками...

— Бабусю, поглянь на небо! Он туди! Що ти там бачиш? — поцікавилась я.

Бабуся подивилась на небо крізь прямокутне скло тролейбуса й сухо відповіла:

— Бачу небо і хмари.

— Так-так, — закивала я. — А на що вони схожі?

Задумавшись на якусь мить, вона відповіла:

— На кулі, маленькі й великі.

— Бабусенько, — не вгавала я. — Придивись уважніше! Що тобі нагадує он та хмаринка? — І я показала на торт-медузу.

Тролейбус якраз цієї секунди зупинився на світлофорі, даючи бабусі подумати.

— На черепаху! — раптом голосно сказала вона.

Я засміялась і погодилася з бабусею. Ох, якби ж то я могла показати тобі вираз бабусиних очей тієї миті! Скільки захоплення в них було!

А якби я не запитала її про хмари кілька разів, чи знайшла б вона черепаху в небі? Боюся, що ні. То в чому ж річ?..

Донедавна я була впевнена, що в моїх батьків усе добре. Вони всміхалися, насолоджувалися світанками, обіймалися під час зустрічей, багато гуляли, ніжно й лагідно говорили одне з одним. Іноді в нашій кухні навіть танцювали! Тато урочисто вмикав їхню улюблену мелодію і запрошував маму до танцю. Вона відповідала чемним реверансом і весело кружляла з татом поміж обіднім столом і фікусом.

Мої батьки були дуже щасливі! А потім щось трапилось...

Одного разу я помітила сльози на маминих очах. На мої запитання вона не відповіла. Тато того дня теж повернувся з роботи дуже засмучений. І я випадково почула, як вони довго й голосно сперечалися про щось. Але ж про що?..

Відтоді в родині поменшало усмішок, танців і світанків...

А з твоїми батьками відбувалися такі зміни?

Мого тата звали Олексій, маму — Олександра.

Тато високий і сильний, як велетень-богатир, мама — руда і кучерява, схожа на принцесу з мультика.

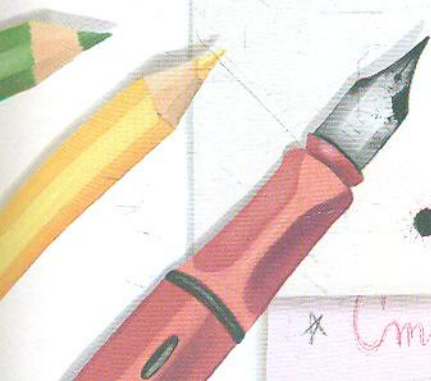
До речі, Стейсі мене називають завдяки татові. Моє справжнє ім'я — Анастасія, Настя. Тато часто їздить у відрядження до різних країн. Він класно знає англійську й навіть наспівував мені колискові цією мовою, коли я була маленька. А коли я підросла, він говорив зі мною англійською і називав Стейсі. Так звучало б моє ім'я, якби ми жили в Англії. Тож усі вже звикли так мене називати, й англійське ім'я стало моїм улюбленим.

А як тебе звать? Як тебе називають рідні? Напиши мені, будь ласка!

Мені дуже цікаво познайомитися з тобою ближче! Але як мені дізнатися про тебе і як зрозуміти, хто саме читає цю книжку?

Хвилиночку! Маю суперідею! Напиши мені листа! Я залюбки його прочитаю і напишу тобі відповідь! Всі подробиці — наприкінці книжки.

Напиши своє ім'я

* Стейсі *